

Sygn. akt IV U 233/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jacek Witkowski
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 kwietnia 2014r. w S.

odwołania W. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 8 lutego 2013 r. Nr (...)

w sprawie W. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

oddala odwołanie

Sygn. akt IV U 233/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8.02.2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił wnioskodawcy W. J. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43), ponieważ wnioskodawca nie wykazał na dzień 1.01.1999 r. co najmniej 15-letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Od decyzji tej odwołanie złożył W. J., który wnosił o jej zmianę i przyznanie prawa do wnioskowanego świadczenia. Odwołujący się wnosił o zaliczenie do kategorii pracy w warunkach szczególnych dwóch okresów zatrudnienia tj. od dnia 6.08.1971 r. do 2.03.1976 r. w Przedsiębiorstwie (...) w M. oraz okresu od dnia 10.05.1976 r. do 11.01.1977 r. w Przedsiębiorstwie (...) w P. Oddział w M..

W pierwszym z tych przedsiębiorstw był zatrudniony na stanowiskach mechanika, kierowcy samochodu ciężarowego, a także pomocnika operatora koparki, zaś w drugim przedsiębiorstwie na stanowisku mistrza stałej obsługi napraw ciężarowych pojazdów i maszyn drogowych. Prace te wykonywał w kanałach remontowych.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wnosił o jego oddalenie argumentując, iż wnioskodawca nie przedłożył świadectw pracy w szczególnych warunkach zgodnie z wymogiem zawartym w § 2 ust. 1 cyt. wyżej rozporządzenia.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Ubezpieczony W. J. ur. (...) złożył dnia 17.12.2012 r. wniosek do pozwanego Oddziału ZUS o przyznanie mu prawa do emerytury. Pozwany organ rentowy na podstawie przedłożonych dokumentów uznał za udowodniony na dzień 1.01.1999 r. okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 32 lat 2 miesięcy i 27 dni w tym 11 lat 4 miesiące i 13 dni zatrudnienia w warunkach szczególnych. Do pracy w warunkach szczególnych pozwany nie zaliczył okresu zatrudnienia w (...) od dnia 6.08.1971 r. do 2.03.1976 r. ponieważ wnioskodawca nie przedłożył świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach oraz okresu zatrudnienia w PT i MD od dnia 10.05.1976 r. do 11.01.1977 r. ponieważ w świadectwie pracy wykonywanej w warunkach szczególnych brak jest informacji czy praca na stanowisku mistrz wykonywana była stale i w pełnym wymiarze i bezpośrednio przy stanowiskach wymienionych w wykazie. W związku z tym pozwany ZUS przyjął, że ubezpieczony nie wykazał 15 lat zatrudnienia w warunkach szczególnych i zaskarżoną decyzją z dnia 8.02.2013 r. odmówił przyznania mu prawa do emerytury w wieku obniżonym (k. 42 a.e.).

W toku postępowania odwoławczego Sąd ustalił, iż ubezpieczony W. J. podjął w dniu 6.08.1971 r. zatrudnienie w Przedsiębiorstwie (...) w M. na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze początkowo na stanowisku mechanika dyżurnego, a następnie od 1.12.1971 r. na stanowisku mechanika samochodowego brygadzysty. Dalej w krótkim okresie tj. od 1.10.1973 r. do 12.11.1973 r. pełnił on funkcję zastępcy kierownika Wydziału Technicznego. Od dnia 13.11.1973 r. do 5.05.1975 r. W. J. wykonywał pracę na stanowisku mechanika samochodowego, zaś od dnia 5.05.1975 r. do 10.08.1975 r. pracował jako pomocnik operatora. Pracodawca po raz kolejny zmienił ubezpieczonemu rodzaj pracy od dnia 11.08.1975 r. zatrudniając na stanowisku kierowcy na którym to był on zatrudniony do 2.03.1976 r. (świadectwo pracy z dnia 3.03.1976 r.).

Przedsiębiorstwo (...) zajmowało się budowaniem obiektów przemysłowych i mieszkalnych przeznaczonych dla rolnictwa. Posiadało ono bazę pojazdów ciężarowych i maszyn budowlanych. Ubezpieczony pracował w bazie, w której znajdowały się warsztaty naprawcze (k. 7-8 a.s.). Jako mechanik dyżurny był odpowiedzialny za sprawność techniczną pojazdów opuszczających teren bazy. Następnie po objęciu stanowiska mechanika brygadzysty zajmował się organizacją napraw samochodów ciężarowych i dostawczych, a także ciężkich maszyn budowlanych. Do jego obowiązków należało przydzielanie prac poszczególnym mechanikom, pobieranie części z magazynu, wypełnianie dokumentów, a także wykonywanie prac bezpośrednio przy naprawach pojazdów. W zależności od typu naprawy, pracę wykonywał bądź w kanale bądź w kabinie pojazdu (k. 15v – 16 a.s. – zeznania świadka W. S.). Po krótkotrwałym zatrudnieniu na stanowisku zastępcy kierownika Wydziału Technicznego, ubezpieczony od 13.11.1973 r. do 4.05.1975 r. pracował jako mechanik samochodowy. Naprawiał on silniki i podzespoły i jak sam podał praca w kanałach naprawczych zajmowała mu ok. 70% czasu pracy (k. 7v). Po uzyskaniu uprawnień na operatora koparki W. J. przez 3 miesiące pracował jako operator, od 10.08.1975 r. do końca zatrudnienia był kierowcą samochodów ciężarowych typu S. i J.. Po zakończeniu pracy w wymienionym przedsiębiorstwie W. J. podjął z dniem 10.05.1976 r. zatrudnienie w Przedsiębiorstwie (...) w P. Oddział M.. Zawarł on umowę o pracę na stanowisku mistrza (umowa – akta osobowe). Swoją pracę świadczył w stacji obsługi pojazdów. Jego zadaniem było przyjmowanie zleceń od kierowców w zakresie napraw, a następnie wydawał polecenia brygadzystom mechanikom wykonanie konkretnych napraw (k. 8 – zeznania ubezpieczonego). W przypadku gry brakowało mechaników w danym dniu to ubezpieczony sam wykonywał naprawy. Pracę na tym stanowisku wykonywał do dnia 11.01.1977 r. i na jego prośbę pracodawca od następnego dnia przeniósł go na stanowisko kierowcy samochodów ciężarowych. Na stanowisku tym pracował do końca zatrudnienia. Pracodawca ten wystawił ubezpieczonemu świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach od dnia 12.01.1977 r. do końca zatrudnienia (akta ZUS).

W ocenie Sądu Okręgowego zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na uznanie, iż w okresie od 6.08.1971 r. do 5.05.1975 r. ubezpieczony nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach. Przepis rozporządzenia Rady

Ministrów z dnia 7.02.1983 r. zawarty w załączniku „A” dział XIV poz. 16 stanowi, iż do kategorii prac w warunkach szczególnych zalicza się prace wykonywane w kanałach remontowych lub szynowych. Ubezpieczony jako mechanik dyżurny, mechanik brygadzysta i mechanik wykonywał wprawdzie prace w kanałach ale nie było to jego wyłączne zajęcie. Jak sam zeznał, jako mechanik w kanałach pracował przez ok. 70% czasu pracy. Natomiast pełniąc dodatkowe funkcje mechanika dyżurnego czy też brygadzysty jego czas pracy w kanałach był znacznie krótszy. Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka W. S., który pracował przez 6 – 7 lat w Przedsiębiorstwie (...) w M. jako mechanik brygadzysta. Z zeznań tych jednoznacznie wynika, że dużą część czasu pracy zajmowały mu czynności związane z przydzielaniem prac mechanikom, wypełnianiem dokumentów, pobieraniem części z magazynu. Świadek ten również podkreślił, iż część napraw nie wymagała schodzenia do kanału. Dlatego też, zdaniem Sądu wymienionego okresu nie można zaliczyć wnioskodawcy jako pracy w szczególnych warunkach, ponieważ nie była ona wykonywana stale i w pełnym wymiarze, jak stanowi to przepis § 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia. Uzasadnione jest natomiast zaliczenie do tej kategorii zatrudnienia pracy ubezpieczonego od dnia 5.05.1975 r. do 2.03.1976 r. kiedy to pracował jako operator koparki i kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Obydwa te rodzaje prac widnieją w katalogu działu V wykazu „A” rozporządzenia. Kolejny sporny okres tj. od 10.05.1976 r. do 11.01.1977 r. nie podlega zdaniem Sądu do zaliczenia jako pracy w warunkach szczególnych. Ubezpieczony był w Przedsiębiorstwie (...) zatrudniony na stanowisku mistrza. Było to stanowisko o charakterze przede wszystkim administracyjnym gdyż, jak sam ubezpieczony zeznał, przyjmował on zlecenia napraw pojazdów od kierowców i polecał dokonywania napraw mechanikom, a sporadycznie sam naprawiał. Pozostały okres zatrudnienia w tym przedsiębiorstwie pozwany organ rentowy zaliczył W. J. do pracy w warunkach szczególnych, albowiem wykonywał czynności kierowcy pojazdów ciężarowych.

Reasumując, stwierdzić należy, iż nawet po doliczeniu okresu zatrudnienia od 5.05.1975 r. do 2.03.1976 r. jako pracy w warunkach szczególnych, łączny okres zatrudnienia w tej kategorii wynosi 12 lat 2 miesiące. Zatem wnioskodawca nie osiągał wymaganego okresu 15 lat zatrudnienia w warunkach szczególnych na dzień 1.01.1999 r.

W tej sytuacji nie spełniony został warunek określony w przepisie § 4 ust. 1 pkt. 3 cyt. rozporządzenia.

Z tych względów, Sąd z mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc orzekł o oddaleniu odwołania.